

SFANTUL SERAFIM DE SAROV

DESPRE DOBANDIREA SFANTULUI DUH

INTRODUCERE

Sfantul Serafim de Sarov s-a nascut in 1759, in orasul Kursk. Parintii sai erau niste crestini ortodocsi evlaviosi, pilde de adevarata duhovnicie. La varsta de 10 ani, Serafim a fost tamaduit in chip minunat dintr-o boala grea cu ajutorul icoanei Nascatoarei de Dumnezeu din Kursk. De copil, s-a afundat in scrierile si in slujbele bisericii. A inceput viata monahala in manastirea Sarovului, la varsta de 19 ani. A fost tuns calugar cand avea 27 de ani si, curand dupa aceea, hirotont diacon. Profunzimea si curatia participarii Sfantului Serafim in slujbele dumnezeiesti sunt vadite, deoarece i s-a ingaduit sa vada ingerii, si in timpul Sfintei Liturghii din Joia Mare l-a vazut pe Domnul Insusi.

La 34 de ani a fost hirotont preot, si a fost numit duhovnic al manastirii de maici Diveievo. In acelasi timp, a primit si blagoslovenie pentru a incepe o viata de pustnic in padurea ce inconjoara Sarovul. Traia intr-o cabana mica, daruindu-se in intregime rugaciunii, postului si citirii Scripturii si a scrierilor Sfintilor Parinti. Sfantul Serafim obisnuia sa mearga la manastire Duminicile pentru a primi Sfanta Impartasanie; apoi se intorcea in padure.

In 1804, Sfantul Serafim a fost atacat de talhari si batut de moarte. Ranile provocate de acest atac l-au facut sa umble de acum inainte aplecat de spate, avand trebuinta de un toiag pentru a merge. Dupa aceasta intamplare, Sfantul a inceput sa se roage continuu, mult mai fierbinte, timp de o mie de zile si o mie de nopti, petrecand cea mai buna parte a timpului sau in genunchi pe o piatra de langa chilia sa si strigand "Doamne, miluieste-ma pe mine, pacatosul". Apoi a petrecut trei ani in zavorare, in tacere desavarsita. Supunandu-se cererii Staretilor (Batranilor) manastirii, s-a intors in manastire in 1810, continuandu-si insa viata in rugaciune si zavorare tacuta pentru inca zece ani. Ascultand de o vedenie dumnezeiasca, Serafim si-a incetat tacerea si a inceput sa vorbeasca, spre folosul celorlalti. Sfantul intampina pe oricine venea la el cu o inchinaciune, un sarut duhovnicesc si cuvintele urarii pascale "Hristos a Inviat!". li numea pe toti "bucuria mea". In 1825 s-a intors la chilia sa din padure, unde primea mii de pelerini din intreaga Rusie. Fiindu-i dat darul inainte-vederii, Sfantul Serafim de Sarov, facatorul de minuni, oferea tuturor mangaiere si povata. Sfantul Serafim a raposat la 2 ianuarie 1833, ingenuncheat fiind in fata icoanei Nascatoarei de Dumnezeu.

O pilda al harului Duhului Sfant lucrator in viata si cuvintele Sfantului Serafim a ajuns la noi cand, in noiembrie 1831, un crestin ortodox evlavios pe nume Nikolai Motovilov s-a intalnit cu Sfantul Serafim, notand convorbirea avuta. Notele lui Motovilov au fost transcrise si publicate de catre Serghei Nilus, care a scris urmatoarea introducere:

Aceasta descoperire este fara indoiala de importanta mondiala. Intr-adevar, in esenta nimic nu este nou in ea, pentru ca intreaga revelatie a fost data Apostolilor din chiar ziua Pogorarii Duhului Sfant, la Rusalii. Dar acum, cand oamenii au uitat adevarurile fundamentale ale vietii crestine si sunt afundati in intunecimea materialismului sau in indeplinirea rutinata si de suprafata a "nevointelor ascetice", descoperirea Sfantului Serafim este cu adevarat extraordinara, asa cum si el insusi a socotit-o. "Nu-ti este dat numai tie sa intelegi aceasta", spune Sfantul Serafim catre sfarsitul descoperirii, "ci prin intermediul tau, este data intregii lumi!" Ca stralucirea unui fulger, aceasta minunata convorbire lumineaza intreaga lume ce era deja cufundata in nepasare si moarte duhovniceasca, cu mai putin de un secol inainte de lupta impotriva crestinismului din Rusia si intr-o vreme in care credinta crestina se afla intr-o decadere accentuata in Vest. Aici Sfantul lui Dumnezeu ni se infatiseaza asemenea proorocilor prin care Insusi Duhul Sfant a vorbit.

Redam totul, cuvant cu cuvant, fara nici o interpretare proprie.

S.

A.

Nilus

Scopul vietii crestine

“Era joi”, scrie Motovilov. “Ziua era posomorata. Stratul de zapada masura 20 de centimetri; fulgi uscati si tari cadeau abundent din cer, atunci cand Sfantul Serafim si-a inceput conversatia cu mine, pe un camp din apropierea chiliei sale, de cealalta parte a raului Sarovului, la poalele dealului ce se coboara spre mal. Mi-a spus sa sed pe buturuga unui copac pe care tocmai il taiase si s-a asezat inainte-mi.

“Domnul mi-a aratat” spuse marele Staret (batran), “ca in copilarie ati avut o puternica dorinta de a cunoaste scopul vietii crestine, si ca ati intrebat, mereu, multe persoane duhovnicesti despre acesta”.

Trebuie sa recunosc ca de la varsta de 12 ani acest gand m-a macinat continuu. De fapt, am intrebat multi preoti despre el, dar raspunsurile lor nu m-au satisfacut. Acest lucru nu avea de unde sa fie stiut de batran.

“Dar nimeni”, continua Sfantul Serafim, “nu v-a dat un raspuns potrivit. Vi s-a spus: “Mergi la biserica, roaga-te lui Dumnezeu, pazeste poruncile Domnului, fa fapte bune - acesta este scopul vietii crestine”. Unii au fost chiar indignati de

faptul ca va macina o asemenea curiozitate profana si v-au spus: "Nu cerceta lucruri care te depasesc". Dar nu v-au explicat asa cum ar fi trebuit. Acum umilul Serafim va va explica care este cu adevarat acest scop".

"Rugaciunea, postul, privegherea si toate celelalte practici crestine, nu constituie scopul vietii noastre crestine. Desi este adevarat ca ele slujesc ca mijloace indispensabile in atingerea acestui tel, adevaratul scop al vietii crestine consta in dobandirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Cat despre rugaciune, post, priveghere, pomeni si toate faptele bune savarsite de dragul lui Hristos, sunt doar mijloace spre a dobandi Duhul Sfânt. Tineti minte vorbele mele, numai faptele bune savarsite din dragoste pentru Hristos ne aduc roadele Duhului Sfânt. Tot ce nu este savarsit din dragoste pentru Hristos, chiar daca ar fi ceva bun, nu aduce nici rasplata in viata viitoare, nici harul Domnului in viata aceasta. De aceea Domnul nostru Iisus Hristos a zis: *"Cel ce nu aduna cu Mine risipeste"* (Luca 11:23). Nu ca o fapta buna ar putea fi numita altfel decat agoniseala, caci chiar daca o fapta nu este facuta pentru Hristos, este totusi socotita buna. Scriptura spune: *"In orice neam cel care se teme de Dumnezeu si face ce este drept este primit la El"* (Fapte 10:35).

"Precum vedem intr-o alta pilda sfanta, omul care face lucruri drepte este placut Domnului. Vedem Ingerul Domnului infatisandu-se, la vremea rugaciunii, lui Corneliu, sutasul cel drept si cu frica lui Dumnezeu, si graindu-i: *"Trimite la lope si cheamă pre Simon, cel ce se numește Petru. Acesta iti va spune cuvintele vietii vesnice, prin care te vei mantui tu si cei ai casei tale"*. Astfel Domnul intrebuinteaza toate mijloacele Sale dumnezeiesti pentru a-i darui unui astfel de om, in schimbul faptelor sale bune, sansa de a nu-si pierde rasplata din viata ce va sa vina. Dar pana se sfarseste aceasta viata, trebuie sa punem inceput cu o dreapta credinta in Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care a venit in lume sa mantuiasca pe cei pacatosi si care, prin dobandirea de catre noi a harului Duhului Sfânt, aduce in inimile noastre Imparatia lui Dumnezeu si ne deschide calea spre castigarea binecuvantarilor vietii ce va veni. Dar primirea de catre Dumnezeu a faptelor bune care nu sunt savarsite din dragoste de Hristos se limiteaza la aceasta: Ziditorul daruieste mijloacele pentru a le face sa vieze (cf. Evrei 6:1). Sta in puterea omului a le face sa traiasca sau nu. De aceea Domnul a spus iudeilor: *"Daca ati fi orbi n-ati avea pacat. Dar acum ziceti: noi vedem. De aceea pacatul ramane asupra voastra"* (Ioan 9:41). Daca un om precum Corneliu este placut in fata Domnului pentru faptele sale bune, desi acestea nu sunt facute de dragul de Hristos, si apoi crede in Fiul Sau, asemenea fapte ii vor fi socotite ca fiind facute din dragoste de Hristos. Dar in situatia contrara, omul nu are nici un drept sa se planga atunci cand binele pe care l-a facut este nefolositor. Acest lucru nu se petrece niciodata atunci cand binele este savarsit din dragoste pentru Hristos, intrucat fapta buna pentru El nu numai ca ne aduce o cununa a dreptatii in lumea ce va veni, dar si in aceasta viata ne umple cu harul Duhului Sfânt. Mai mult, s-a zis: *"Dumnezeu nu da Duhul cu masura"* (Ioan 3:34-35).

"Acesta este, iubitorule de Dumnezeu! Dobandirea Duhului Sfânt este adevaratul scop al vietii crestine, in vreme ce rugaciunea, postul, pomenile si alte fapte bune facute din dragostea de Hristos, sunt doar mijloace ale dobandirii Duhului Sfânt."

"Ce intelegeti prin dobandire?" l-am intrebat pe Sfantul Serafim. "Cumva, nu prea pricep."

"Dobandirea este acelasi lucru cu luarea in posesie", mi-a raspuns el. "Stiti ce inseamna a dobandi bani? Dobandirea Duhului Sfânt este asemenea. Stiti foarte bine ce inseamna a dobandi in sensul lumesc, iubitorule de Dumnezeu. Scopul oamenilor obisnuiti este sa adune sau sa faca bani; cat pentru nobilime, se adauga primirea de onoruri, distinctii si alte recompense pentru serviciile aduse stapanirii. Dobandirea Duhului Sfânt este de asemenea un capital, dar datator de har si vesnic, si se obtine pe cai foarte asemanatoare, aproape la fel cum sunt cele ale capitalului monetar, social si temporal. Dumnezeu Cuvantul, Dumnezeu-Omul, Domnul nostru Iisus Hristos asemuieste viata noastra cu o piata, iar lucrarea vietii noastre pe pamant, o numeste negot. El spune tuturor: *"Negutatoriti pana ce voi veni"* (Luca 19: 13), *"rascumparand fiecare ocazie, caci zilele sunt rele."* (Efeseni 5:16). Cu alte cuvinte, cea mai mare parte a timpului tau fa astfel incat sa primesti binecuvantarile ceresti, prin bunuri pamantesti. Bunurile pamantesti sunt fapte bune facute din dragoste pentru Hristos, ce pogoara harul Preasfantului Duh asupra noastra."

"In pilda fecioarelor intelepte si a celor nebune, cand cele nebune au ramas fara de untdelemn, cele intelepte le-au spus: *"Mergeti la cei ce vand si cumparati."* (Matei 25:9). Dar dupa ce au cumparat, usa camarii miresei era deja inchisa, iar ele n-au mai putut intra. Unii spun ca lipsa untdelemnului din candelile fecioarelor nebune se talcuiesc ca fiind lipsa de fapte bune in vremea vietii lor. O asemenea interpretare nu este foarte corecta. De ce le-ar lipsi lor faptele bune, cand sunt numite fecioare, chiar daca nebune? Fecioria este virtutea suprema, o stare ingereasca, si ar putea tine locul tuturor celorlalte fapte bune.

"Eu cred ca ceea ce le lipsea lor era harul Prea-Sfantului Duh al lui Dumnezeu. Aceste fecioare au practicat virtutile, dar, in ignoranta lor duhovniceasca, au crezut ca viata crestina consta doar in facerea de bine. Facand fapte bune, ele credeau ca fac lucrarea lui Dumnezeu, dar putin le pasa daca au obtinut harul Duhului Sfânt. Aceste moduri de viata, bazate doar pe facerea de bine, fara a incerca cu atentie daca aduc harul Duhului Sfânt, sunt mentionate in cartile Sfintilor Parinti. *"Exista o alta cale ce pare buna la inceput, dar care sfarseste in adacul iadului."*

"Antonie cel Mare, in scrisorile sale catre monahi, spune despre asemenea fecioare: "Multi calugari si fecioare nu au stiinta despre feluritele vointe care lucreaza in om, si nu stiu ca suntem influentati de trei voi: prima este voia

Domnului cea a-tot-desavarsita si a-tot-mantuitoare; a doua este voia noastra omeneasca care, chiar daca nu este distrugatoare, nu este nici mantuitoare; si a treia vointa este cea a diavolului - pe de-a-ntregul distrugatoare." Aceasta a treia vointa, a vrajmasului, il indeamna pe om sa nu faca fapte bune, sau sa le faca din mandrie, sau doar de dragul virtutii, decat de dragul lui Hristos. A doua, propria noastra vointa, ne indeamna sa facem totul pentru a ne satisface patimile, sau ne invata ca si vrajmasul, sa facem lucruri bune doar de dragul binelui si nu pentru harul care este astfel dobandit. Dar prima, vointa a-tot-mantuitoare a Domnului, consta in a face bine doar pentru dobandirea Duhului Sfânt, ca o comoara vesnica si nesfarsita, de nepretuit. Se poate zice, intr-un fel, ca dobandirea Duhului Sfânt este untdelemnul ce le lipsea fecioarelor celor nebune. Au fost numite nebune doar pentru ca uitasera rodul trebuincios al virtutii, harul Duhului Sfânt, fara de care nimenea nu este si nu poate fi mantuit, caci: "Prin Duhul Sfânt fiecare suflet este inviorat, iar prin curatire este transfigurat si luminat de Sfinta Treime, intr-o Sfanta taina."

"Untdelemnul din candelile fecioarelor intelepte putea sa arda cu tarie multa vreme. Deci aceste fecioare, cu candelile lor aprinse au putut sa-si intalneasca Mirele, care venea la miezul noptii. Impreuna cu El, au putut intra in camera de nunta a bucuriei. Insa cele nebune, desi s-au dus sa mai cumpere untdelemn atunci cand li s-au stins candelile, nu s-au putut intoarce la timp si au gasit usa deja inchisa. Piata este viata noastra; usa de la camera de nunta care s-a inchis si impiedica drumul catre Mire este moartea omeneasca; fecioarele intelepte si cele nebune sunt sufletele crestinilor; untdelemnul nu este fapta buna, ci harul Prea Sfântului Duh dobandit prin fapte bune si care preschimba sufletele dintr-o stare la cealalta - de la starea stricacioasa la starea nesticacioasa, din intuneric la lumina, de la staulul existentei noastre (unde patimile sunt legate precum animalele fara de minte si ca fiarele salbatice) in templul Dumnezeirii, in luminoasa camera de nunta a vesnicei bucurii intru Hristos Iisus, Domnul nostru, Ziditorul, Izbavitorul si vesnicul Mire al sufletelor noastre.

"Ce mare este mila Domnului pentru mizeria noastra, adica neatentia noastra fata de grija pe care ne-o poarta, atunci cand Domnul spune: *"Iata, Eu stau la usa si bat"* (Apocalipsa 3:20), intelegand prin "usa" cursul vietii noastre care nu a fost inca oprit de moarte! O, cat as vrea, iubitorule de Dumnezeu, ca in aceasta viata sa fii pururea in Duhul lui Dumnezeu! *"In ceea ce va voi afla, in aceea va voi judeca,"* graieste Domnul.

"Vai noua daca El ne gaseste prea-incarcati de grijile si necazurile acestei vietii! Caci cine va putea sa duca supararea Sa, cine va suporta mania fetei Sale? De aceea s-a spus: *"Privegheatii si va rugatii, ca sa nu cadeti in ispita."* (Marcu 14:38), adica sa va lipsiti de Duhul lui Dumnezeu, caci priveghearea si rugaciunea ne aduc harul Sau.

"Desigur, fiecare fapta buna, facuta din dragoste pentru Hristos, ne daruieste harul Duhului Sfânt, dar rugaciunea ne da acest har in mod deosebit, pentru ca

intotdeauna este la indemana, ca o unealta de dobandire a harului Duhului Sfant. De pilda, ai vrea sa mergi la biserica, dar nu afli nici o biserica sau slujba s-a terminat; ai vrea sa dai de pomana unui cersetor, dar nu este nici unul sau nu ai ce sa ii dai; ai vrea sa-ti pastrezi fecioria, dar nu ai puterea sa o faci din pricina firii tale sau din pricina tariei vicleniilor vrajmasului, carora nu te poti impotrivi datorita slabiciunii tale omenesti; ai dori sa faci alte fapte bune de dragul lui Hristos, dar nici nu ai taria sau iti lipseste prilejul. Acestea, cu siguranta nu se aplica rugaciunii. Rugaciunea este la indemana oricui, bogat ori sarac, nobil ori umil, puternic ori slab, sanatos ori bolnav, drept ori pacatos."

"Puteti judeca cat de mare este puterea rugaciunii, atunci cand este savarsita din toata inima, chiar si in cazul unei persoane pacatoase, in urmatoarea pilda din Sfanta Traditie. Cand, la rugamintea unei mame desperate careia ii murise singurul fiu, o prostituata pe care o intalnise, inca necurata dupa ultimul ei pacat, miscata fiind de durerea adanca a mamei, a strigat catre Domnul: "Nu de dragul unei sarmane pacatoase ca mine, ci pentru lacrimile unei mame ce-si jeleste fiul si crezand cu tarie in bunatatea Ta cea plina de dragoste si in puterea Ta cea nemasurata, Hristoase Dumnezeule, inviaza-l pe fiul ei, o, Doamne!" Si Domnul l-a ridicat din morti.

"Vezi, iubitorule de Dumnezeu! Mare este puterea rugaciunii, iar ea aduce indeosebi Duhul lui Dumnezeu, si este cel mai usor de savarsit pentru toata lumea. Vom fi fericiti intr-adevar daca Domnul Dumnezeu ne afla pazindu-ne si plini de darurile Sfantului Sau Duh. Atunci putem nadajdui plini de incredere ca *"vom fi rapiti... in nori ca sa intampinam pe Domnul in vazduh"* (1 Tesalonicieni 4:17) Care vine *"cu putere multa si cu slava"* (Marcu 13 :26) *"sa judece vii si mortii"* (1 Petru 4:5) si *"va rasplati fiecaruia dupa faptele sale"* (Matei 16:27).

"Iubitorule de Dumnezeu, tu binevoiesti a crede ca este o mare bucurie sa vorbesti cu sarmanul Serafim, socotind poate ca nu este lipsit de harul Domnului. Atunci, ce-am mai putea spune despre Insusi Domnul, obarsia fara de cadere a fiecarei binecuvantari, cereasti si pamantesti? Intr-adevar, in rugaciune ni se ingaduie sa vorbim cu El, cu Insusi Dumnezeul si Mantuitorul nostru cel plin de har si de datator de viata. Dar chiar si aici, trebuie sa ne rugam numai pana cand Dumnezeu Duhul Sfant se pogoara asupra noastra, cu harul Sau ceresc, in masura cunoscuta de El. Si cand El binevoieste sa ne viziteze trebuie sa ne oprim din rugaciune. Pentru ce ar trebui atunci sa ne rugam Lui, "Vino si Te salasuieste intru noi si ne curateste pre noi de toata intinaciunea si mantuieste, Bunule, sufletele noastre", cand El deja a venit la noi sa ne mantuiasca, pe cei ce ne credem Lui, si Il chemam cu adevarat cu Numele Sau cel sfant, ca sa-L putem primi cu smerenie si dragoste pe Mangaietorul, in casa sufletelor noastre, flamanzind si insetand dupa venirea Sa?

"Voi explica aceasta, iubitorule de Dumnezeu, printr-o pilda. Inchipuiti-va ca m-ati chemat in vizita si ca, in urma acestei invitatii, am venit sa stam de vorba. Dar continuati sa ma chemati, spunandu-mi: "Intra, te rog! Hai intra!" Atunci eu voi fi silit a cugeta: "Care este problema lui? Este nebun?"

"Asa, si cu Domnul Dumnezeu nostru Sfantul Duh. De aceea se spune: *"Opriti-va si cunoasteti ca eu sunt Dumnezeu; Inaltat voi fi intre neamuri. Inaltat voi fi pe pamant"* (Psalmul 45[46]:10). Adica voi aparea si voi continua sa apar tuturor celor care cred in Mine si Ma cheama, si voi vorbi cu ei precum am grait odata catre Adam in Rai, catre Avraam si Iacov si alti slujitori de-ai Mei, Moise si Iov, si cu cei asemenea lor.

"Multi explica ca aceasta tacere se refera numai la problemele lumesti; cu alte cuvinte, ca in timpul rugaciunilor in care vorbesti cu Dumnezeu trebuie "sa fii linistit" in ceea ce priveste problemele lumesti. Dar iti voi spune, in numele Domnului, ca nu este numai necesar sa fii mort fata de acestea la rugaciune, ci cand prin puterea nemasurata a credintei si a rugaciunii Domnul Dumnezeu nostru Duhul Sfant se indura sa ne viziteze, si vine la noi in intregimea bunatatii Sale nespuse, trebuie sa fim morti si fata de rugaciune.

"Sufletul vorbeste in timpul rugaciunii, dar la pogorarea Duhului Sfant trebuie sa ramanem intr-o tacere desavarsita, pentru a asculta limpede si cu intelegere toate cuvintele vietii vesnice pe care El se va milostivi atunci sa ni le spuna. Sunt trebuitoare atat trezvia eplina a sufletului si a duhului, cat si neprihanirea feciorelnica a trupului. Aceleasi cerinte au fost facute la Muntele Horev, cand israilitilor li s-a spus ca nici macar sa nu isi atinga nevestele, vreme de trei zile, inainte de aparitia lui Dumnezeu pe Muntele Sinai. Caci Dumnezeu nostru este un foc ce arde tot ce este necurat, si nimeni cu trupul sau duhul intinat nu poate intra in partasie cu Dansul."

DOBANDIREA HARULUI

"Da, parinte, dar alte fapte bune, savarsite din dragoste pentru Hristos, in scopul dobandirii Duhului Sfant? Ati vorbit numai de rugaciune."

"Dobandeste harului Duhului Sfant si prin practicarea celorlalte virtuti, de dragul lui Hristos. Fa negot duhovnicesc cu ele; fa negot cu acelea care iti aduc profitul cel mai mare. Strange capital din belsugul harului lui Dumnezeu, aduna-l in banca cea vesnica a lui Dumnezeu, care iti va aduce dobanda nematerialnica, nu patru sau sase procente, ci suta la suta pentru o rubla duhovniceasca, si chiar nesfarsit mai mult decat atat. De pilda, daca rugaciunea si privegherea iti dau mai mult har de la Dumnezeu, roaga-te si privegheaza; daca postirea iti da mult din duhul lui Dumnezeu, posteste; daca milostenia iti da mai mult, fa pomeni. Masurati fiecare virtute facuta din dragoste pentru Hristos in acest fel.

"Acum va voi spune despre mine, umilul Serafim. Sunt dintr-o familie de negutatori din Kursk. Astfel, pe cand nu eram inca in manastire, obisnuiam sa facem negot cu bunurile care ne aduceau cel mai mare castig. Fa astfel, fiul meu. Si asa cum in afaceri scopul de capatai nu este nici pe departe cel de a face negot, ci obtinerea a pe cat se poate mai mult castig, astfel si in "afacerea" vietii crestine scopul principal nu este, nici pe departe, rugaciunea sau savarsirea unor alte fapte bune. Desi apostolul spune: *"Rugati-va neincetat"* (I Tesalonicieni 5:17), totusi, dupa cum va amintiti, el adauga: *"Vreau sa graiesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca sa invat si pe altii, decat zece mii de cuvinte in limbi."* (I Corinteni 14:19). Iar Domnul spune: *"Nu oricine Imi zice: Doamne, Doamne, va intra in imparatia cerurilor, ci cel care face voia Tatalui Meu Celui din ceruri."* (Matei 7:21), adica cel ce face lucrarea Domnului si, mai mult, o face cu cinstire, caci *"blestemat este tot cel care face lucrul Domnului cu nebagare de seama"* (Ieremia 48:10). Iar lucrul Domnului este: credinta in Dumnezeu si in Acela pe care L-a trimis, Iisus Hristos (Ioan 14:1; 6:29). Daca noi intelegem poruncile lui Hristos si ale Apostolilor asa cum trebuie, afacerea noastra ca si crestini consta nu in sporirea numarului faptelor noastre bune, care sunt numai mijloace de indepartare a scopului vietii crestine, ci in obtinerea castigului cel mai mare de pe urma lor, adica dobandirea darurilor celor mult bogate ale Duhului Sfant.

"Cat doresc, iubitorule de Dumnezeu, ca insiva sa puteti dobandi aceasta sursa nefarsita a harului dumnezeiesc, si sa va puteti intreba mereu: Sunt intru Duhul Domnului ori nu? - nu este nici o pricina pentru a jeli. Sunteti pregatit sa va infatisati de indata la infricosatoarea judecata a lui Hristos. Caci *"In ceea ce te voi gasi, in aceea te voi judeca."* Dar daca nu suntem in Duhul, trebuie sa aflam de ce nu suntem si ce pricina l-a facut pe Domnul Dumnezeu nostru Duhul Sfant sa ne paraseasca. Trebuie sa-L cautam iar si trebuie sa continuam cautarea, pana ce Domnul Dumnezeu nostru Duhul Sfant este aflat si este iarasi cu noi, prin bunatatea Lui. Trebuie sa atacam vrajmasii care ne indeparteaza de El, pana ce si tarana lor nu va mai fi, precum a spus Profetul David, *"Urmari-voi pe vrajmasii mei si-i voi prinde pe dansii si nu ma voi intoarce pana ce se vor sfarsi. Ii voi zdrobi pe ei si nu vor putea sa stea, cadea-vor sub picioarele mele."* (Psalmul 17:41-42[18:38-39])."

„Aceasta este, fiul meu. Asa trebuie sa faci negot duhovnicesc intru virtute. Imparte darurile harului Duhului Sfant celor care au trebuinta de ele, asa cum o lumanare aprinsa ce arde cu foc pamantesc da lumina si aprinde alte lumanari, pentru a-i lumina pe toti cei din alte locuri, fara a-si slabi lumina ei. Daca astfel este cu focul pamantesc, ce vom spune despre focul harului Prea Sfantului Duh al lui Dumnezeu? Pentru ca bogatia pamanteasca, impartind-o - scade, dar bogatiile ceresti ale harului lui Dumnezeu cu cat sunt impartite, cu atat mai mult sporesc intru cel ce le imparte. Astfel, Domnul Insusi s-a bucurat a-i grai samaritencei: *"Oricine bea din aceasta apa va inseta iarasi. Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu va inseta in veac; ci apa pe care i-o voi da Eu se va face in el izvor de apa, care curge spre viata vesnica."* (Ioan 4:13-

14)"

PREZENTA DUHULUI SFANT IN ISTORIE

"Parinte", am spus eu, "imi vorbiti mereu despre dobandirea harului Duhului Sfânt ca scop al vietii crestine. Dar cum si unde il pot vedea? Faptele bune sunt vizibile, dar Duhul Sfânt poate fi vazut? Cum pot sti daca El este sau nu cu mine?"

"In ziua de azi", raspunde batranul, "datorita racelii noastre aproape universale fata de sfanta noastra credinta in Domnul nostru Iisus Hristos, si a lipsei noastre de atentie fata de lucrarile Proniei Sale Dumnezeiesti in noi si fata de partasia omului cu Dumnezeu, am ajuns atat de departe, incat se poate spune ca aproape am parasit adevarata viata crestina. Marturiile Sfintei Scripturi ni se par acum de neinteles; cand, de pilda, prin gura lui Moisi, Duhul Sfânt glasuieste: *"Si Adam L-a vazut pre Domnul Dumnezeu umbland prin Rai"* (cf. Facerea 3:8), sau cand citim cuvintele apostolului Pavel: *"Am mers in Ahaia, si Duhul Domnului nu a mers cu noi; ne-am intors in Macedonia, si Duhul Domnului a venit cu noi."* Infatisarea lui Dumnezeu catre om este mentionata de mai multe ori, in alte pasaje ale Sfintei Scripturi.

"De aceea unii oameni spun: "Aceste pasaje sunt de neinteles. Este intr-adevar cu putinta ca oamenii sa il vada pe Dumnezeu atat de limpede?" Dar nu este nimic de neinteles aici. Aceasta neputinta de a intelege se datoreaza faptului ca ne-am indepartat de simplitatea cunoasterii crestine originale. Sub pretextul educatiei, am ajuns la o asemenea ignoranta, incat lucririle pe care stramosii nostri le-au inteles asa de usor, noua ni se par aproape de neconceput. Chiar si intr-o convorbire obisnuita, ideea aparitiei lui Dumnezeu printre oameni nu parea ciudata. Astfel, cand prietenii l-au certat pe Iov pentru hula impotriva lui Dumnezeu, el le-a raspuns: *"Cum poate fi asa cand eu simt Duhul Domnului in suflarea mea?"* (cf. Iov 27:3). Adica, "Cum as putea sa Il hulesc pe Dumnezeu cand Duhul Sfânt sta cu mine? Daca l-as fi hulit pe Dumnezeu, Duhul Sfânt s-ar fi departat de la mine; dar priviti! Li simt suflarea in narile mele."

"Se zice ca Avraam si Iacov L-au vazut pe Domnul si au stat de vorba cu El in acelasi fel, si ca Iacov chiar s-a luptat cu El. Moisi si toti oamenii care erau cu el L-au vazut pe Dumnezeu atunci cand a primit de la El tablele legii, in muntele Sinai. Un stalp de nori si un stalp de foc, sau cu alte cuvinte, harul vadit al Duhului Sfânt, i-au calauzit pe oamenii Domnului in pustie. Oamenii nu l-au vazut pe Dumnezeu si harul Duhului Sau Sfânt in timp ce dormeau, in vise, sau in inflacararea unei imaginatii dezordonate, ci in realitate si trezvie.

"Am devenit atat de neatenti la lucrarea mantuirii noastre, incat interpretam gresit si multe alte cuvinte din Sfanta Scriptura, si asta pentru ca nu cautam

harul Domnului, si pentru ca, in mandria mintilor noastre, nu ii ingaduim sa se salasluiasca in sufletele noastre. De aceea nu avem adevarata lumina de la Domnul, pe care El o trimite in inimile oamenilor care flamanzesc si inseteaza profund dupa dreptatea sau sfintenia Sa."

Multi talcuiesc versetul din Biblie "*Dumnezeu a suflat suflarea de viata in fata lui Adam*", intaiul-zidit, cel ce a fost facut de El din tarana, cum ca pana in acel moment nu era nici suflet omenesc, nici duh in Adam, ci exista doar trupul facut din tarana. Aceasta talcuire este gresita, pentru ca Domnul l-a zidit pe Adam din tarana, asa cum descrie Sfantul Apostol Pavel: "*Intreg duhul vostru, si sufletul, si trupul sa se pazeasca, fara de prihana, intru venirea Domnului nostru Iisus Hristos.*" (1 Tesaloniceni 5:23). Si toate aceste parti ale firii noastre au fost facute din tarana, si Adam nu a fost zidit mort, ci o fiinta lucratoare, ca toate fapturile Domnului ce vietuiesc pe pamant.

Important este lucrul ca daca Domnul Dumnezeu nu ar fi suflat dupa aceea in fata sa, aceasta suflarea de viata - adica harul Domnului Dumnezeului nostru Sfantul Duh, Care purcede din Tatal, sade in Fiul si este trimis in lume de dragul Fiului - Adam ar fi ramas fara Sfantul Duh in el. Sfantul Duh e Cel care L-a inaltat pe Adam la demnitatea dumnezeiasca. Desi desavarsit, el a fost facut si superior celorlalte fapaturi ale Domnului, ca o incununare a zidirii pe pamant; el ar fi fost ca toate celelalte fapaturi, care desi au un trup, suflet si duh, fiecare dupa felul sau, nu au pe Sfantul Duh intr-insele. Dar cand Domnul Dumnezeu a suflat in fata lui Adam suflarea de viata, atunci, dupa cuvintele lui Moisi: "*Adam s-a facut fiinta vie*" (Facerea 2:7), adica plinit si asemenea lui Dumnezeu in toate felurile, si ca El, pururea nemuritor. Adam era imun la actiunea elementelor, in asa masura, incat apa nu il putea ineca, focul nu il putea arde, pamantul nu il putea inghiti in adancurile sale, si vazduhul nu ii putea face rau in nici un fel. Toate ii erau supuse, el fiind cel iubit de Dumnezeu, ca imparatul si stapanul zidirii, si toate il priveau ca pe incununarea desavarsita a fapturilor Domnului. Adam a fost facut atat de intelept de aceasta suflarea de viata, care a fost suflata in fata sa de buzele ziditoare a lui Dumnezeu, Facatorul si Stapanitorul a toate, incat nu a existat si probabil nu va mai exista om mai intelept si mai inteligent decat el, vreodata pe pamant. Cand Domnul i-a poruncit sa dea nume tuturor fapturilor, el a dat fiecareia un nume care-i exprima pe deplin toate calitatile, puterile si insusirile daruite de Dumnezeu atunci cand a zidit-o.

"Ca rezultat al acestui dar, al harului dincolo de fire al lui Dumnezeu, care i-a fost daruit prin suflarea de viata, Adam putea sa Il vada, sa Il inteleaga pe Dumnezeu umbland in Rai, sa li priceapa vorbele, sa inteleaga convorbirile sfintilor ingeri, limbile tuturor fiarelor, pasarilor si reptilelor si tot ceea ce ne este acum ascuns, noua fapturilor cazute si pacatoase. Toate acestea ii erau foarte vadite lui Adam, inainte de caderea sa. Domnul Dumnezeu i-a dat si Evei aceeasi intelepciune, tarie, putere nemarginita si toate celelalte insusiri bune

si sfinte. El nu a zidit-o din tarana, ci din coasta lui Adam, in Edenul incantarii, Raiul pe care El l-a asezat in mijlocul pamantului.

"Pentru ca ei sa poata mereu sa pastreze cu usurinta insusirile nemuritoare, dumnezeiesti si desavarsite ale acestei suflari de viata, Dumnezeu a asezat in mijlocul gradinii pomul vietii, cu roade inzestrate de intreaga esenta si plinatate a suflarii Sale dumnezeiesti. Daca nu ar fi pacatuit, Adam si Eva, precum si toti urmasii lor, ar fi putut sa manance mereu din roadele pomului vietii si, astfel, sa pastreze de-a pururea puterea datatoare de viata a harului dumnezeiesc.

"Ei ar fi putut, de asemenea, sa-si pastreze pururea toate puterile trupului, sufletului si duhului lor intr-o stare de nemurire si tinerete vesnica, si ar fi putut continua, in aceasta stare a lor de nemurire si fericire, pentru totdeauna. In prezent, insa, ne este greu chiar si sa ne inchipuim un asemenea har.

"Dar prin gustarea din pomului cunostiintei binelui si a raului - care a fost inainte de vreme si impotriva poruncii lui Dumnezeu - ei au invatat osebirea dintre bine si rau si au fost supusi tuturor consecintelor de dupa nerespectarea poruncii Domnului. Apoi, au pierdut acest dar nepretuit al harului Duhului lui Dumnezeu, pentru ca, pana la venirea in lume a lui Dumnezeu-omul, Iisus Hristos, *"inca nu era (dat) Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit"* (Ioan 7:39).

"Totusi aceasta nu inseamna ca Duhul lui Dumnezeu nu era in lume deloc, ci doar ca prezenta Sa nu era atat de vadita. Se manifesta doar exterior, si doar semnele prezentei Sale in lume au fost cunoscute de oameni. Astfel, de pilda, multe taine legate de mantuirea ce va veni a neamului omenesc i-au fost descoperite atat lui Adam cat si Evei, dupa caderea lor. Lui Cain, in ciuda lipsei de cinstire si a neascultarii sale, i-a fost usor sa inteleaga vocea care purta harul si dumnezeirea, in cuvintele acuzatoare. Noe a vorbit cu Dumnezeu. Avraam L-a vazut pe Dumnezeu si ziua Sa si s-a bucurat (in Ioan 8:56). Harul Duhului Sfânt lucrând exterior se mai reflecta in toti proorocii Vechiului Testament si in sfintii Israelului. Dupa aceea, iudeii au intemeiat scoli prorocesti anume, in care fii proorocilor erau invatati sa deosebeasca semnele manifestarii lui Dumnezeu sau a Ingerilor, si sa distinga lucrarile Duhului Sfânt de fenomenele naturale obisnuite, ale vietii pamantesti lipsita de har. Simeon, care L-a tinut pe Dumnezeu in bratele sale, bunicii lui Hristos, Ioachim si Ana, si nenumarati alti slujitori ai lui Dumnezeu au avut parte mereu de diferite aparitii dumnezeiesti, descoperiri, si au auzit voci, care au fost insotite de intamplari minunate vadite. Cu toate ca nu cu aceeasi tarie ca la poporul lui Dumnezeu, prezenta Duhului lui Dumnezeu a lucrat totusi si in paganii care nu-L cunosteau pe adevaratul Dumnezeu, pentru ca, chiar si printre acestia, Dumnezeu a gasit oamenii alesi. De pilda, au existat fecioarele-prorocite pe nume sibile, care si-au inchinat fecioria unui Dumnezeu necunoscut, dar lui

Dumnezeu, Ziditorul lumii, atotputernicul ocarmuitor al universului, asa cum era conceput El de pagani. Cu toate ca filosofii pagani au ratacit si in intunericul necunoasterii lui Dumnezeu, totusi, ei au cautat adevarul, care este iubit de Dumnezeu. Din pricina acestei cautari placute lui Dumnezeu, ei s-au putut bucura de Duhul Domnului. Se spune ca neamurile care nu-L cunosc pe Dumnezeu indeplinesc din fire cerintele legii si fac ceea ce este placut Lui (cf. Romani 2:14). Domnul lauda astfel adevarul, caci spune El insusi despre acesta, prin Sfantul Duh: *"Adevarul din pamant a rasarit si dreptatea din cer a privit."* (Psalmul 84:12[85:11]).

"Deci vezi, iubitorul de Dumnezeu, atat la sfantul popor iudeu, un popor iubit de Dumnezeu, cat si la paganii care nu-L cunosteau pe Domnul, s-a pastrat o cunostinta despre Dumnezeu - astfel, fiul meu, cu o intelegere limpede si rationala a felului in care lucreaza Domnul Dumnezeu nostru Sfantul Duh in om, si cu ajutorul simtamintelor noastre launtrice si exterioare, ne putem incredinta ca aceasta este cu adevarat lucrarea Duhului, si nu o amagire a vrajmasului. Astfel a fost, de la caderea lui Adam, pana la venirea in lume a Domnului nostru Iisus Hristos, in trup.

"Fara aceasta constientizare perceptibila a lucrarilor Sfantului Duh, care a fost pastrata mereu in firea omeneasca, oamenii nu ar fi putut sti cu siguranta ca rodul samantei femeii, care fusese fagaduit lui Adam si Evei, a venit in lume sa zdrobeasca capul sarpelui. (Facerea 3:15).

"La urma, Sfantul Duh i-a prevestit Sfantului Simeon, care avea atunci 65 de ani, taina zamislirii fecioresti si a nasterii lui Hristos din prea-curata si pururea Fecioara Maria. Dupa aceea, dupa ce a trait prin harul Sfantului Duh al Domnului vreme de trei sute de ani, in cel de-al 365-lea an al vietii sale, el a grait deschis in templul Domnului: stia cu siguranta, datorita darului Sfantului Duh, ca acesta este cu adevarat Hristos, Mantuitorul lumii, a Carui zamislire si nastere dincolo de fire, din Sfantul Duh, i-a fost prezisa de un inger, cu 300 de ani inainte.

Si mai a fost si Sfanta Ana, o proorocita, fiica lui Fanuil, care de la vaduvie l-a slujit Domnului Dumnezeu, in templul Sau, vreme de 80 de ani, si care era cunoscuta ca o vaduva dreapta, o slujitoare curata a lui Dumnezeu, prin darurile deosebite ale harului pe care le-a primit. Si ea a anuntat ca El este cu adevarat Mesia, Care fusese fagaduit lumii, adevaratul Hristos, Dumnezeu si Om, Imparatul lui Israil, Care a venit sa mantuiasca pe Adam si intreaga omenire.

"Dar cand Domnul nostru Iisus Hristos a implinit intreaga lucrare a mantuirii, dupa Invierea Sa, a suflat asupra Apostolilor, a restaurat suflarea de viata pe care o pierduse Adam, si le-a dat lor acelasi har al Prea Sfantului Duh al lui Dumnezeu de care s-a bucurat Adam. Dar asta nu a fost tot. Le-a mai spus ca este mai bine, pentru ei, ca El sa mearga la Tatal, pentru ca daca nu s-ar duce,

Duhul n-ar mai veni in lume. Dar daca El, Hristosul, se duce la Tatal, Il va trimite pe Acesta in lume, si El, Mangaietorul, ii va indruma pe ei si pe toti ceilalti ce le vor urma invataturile intru deplinatatea adevarului, si le va aminti tot ce le-a spus El pe cand era inca in lume. Ce a fost apoi fagaduit a fost "*har peste har*" (Ioan 1:16).

"Apoi, in ziua Rusaliilor, El le-a trimis in mod solemn, intr-un vant puternic, Sfantul Duh, in chipul unor limbi de foc, care i-au luminat pe fiecare dintre ei, au intrat intru ei si i-au umplut de puterea arzatoare a harului dumnezeiesc, care sufla ca si cu roua si lucreaza cu bucurie in sufletele care iau parte la puterile si faptele sale (Fapte 2). Si acest har arzator al Sfantului Duh, care ne este dat noua tuturor, celor credinciosi in Hristos, prin Taina Sfantului Botez, este pecetluit prin Taina Mirungerii pe partile osebite ale trupului nostru, dupa cum este randuit de catre Sfanta Biserica, pastratoare vesnica a acestui har. Se spune: "*Pecetea darului Sfantului Duh.*" Pe ce ne punem noi pecetea, Inaltimea ta, daca nu pe vasele care contin niste comori foarte pretioase? Dar ce poate fi mai important si mai pretios pe pamant, decat darurile Sfantului Duh, care ne sunt trimise de sus, in Taina Sfantului Botez? Acest har al botezului este atat de mare si atat de indispensabil, atat de trebuitor pentru om, incat nici chiar un eretic nu este lipsit de acesta pana la moarte; adica, pana la sfarsitul perioadei hotarate de pronia dumnezeiasca, ca o incercare de-o viata a omului pe pamant, pentru a se vadi ce va putea savarsi acesta (in timpul acestei perioade care i-a fost daruita de Dumnezeu) cu mijloacele puterii harului, care i-a fost dat de sus."

"Si daca nu am pacatui niciodata dupa botez, ar trebui sa ramanem pentru totdeauna sfinti ai Domnului, sfintiti, neprihaniti si liberi de toata necuratia trupului si a sufletului. Dar problema este ca noi crestem in statura, dar nu crestem in har si in cunoasterea lui Dumnezeu, asa cum a sportit Domnul nostru Iisus Hristos; din contra, ajungem incetul cu incetul din ce in ce mai ticalosi si pierdem harul Prea-Sfantului Duh al lui Dumnezeu, devenind pacatosi in diferite grade, si oameni foarte pacatosi. Dar daca un om este starnit de intelepciunea lui Dumnezeu Carele cauta mantuirea noastra si imbratiseaza totul, si daca reuseste sa-si inchine cele dintai ceasuri ale zilei lui Dumnezeu si sa se pazeasca pentru a-l gasi mantuirea vesnica, atunci, in ascultarea glasului sau, trebuie sa se zoreasca a darui o pocainta adevarata, pentru toate pacatele sale, si trebuie sa lucreze virtutile ce se opun pacatelor faptuite. Atunci, prin virtutile faptuite pentru Hristos, va dobandi Sfantul Duh Care lucreaza intru noi si aseaza intru noi Imparatia lui Dumnezeu. Cuvantul lui Dumnezeu nu spune in zadar: "*Imparatia lui Dumnezeu este inaintea voastra.*" (Luca 17:21) si ca "*se ia prin straduinta si cei ce se silesc pun mana pe ea.*" (Matei 11:12). Acestia sunt oamenii care, in pofida legaturilor pacatului care ii incatuseaza si (prin violenta lor si impingandu-i spre noi pacate) ii impiedica sa vina la El, Mantuitorul nostru, cu pocainta desavarsita, spre a se intelege cu El, se straduiesc sa-si rupa aceste legaturi, sfidand toata puterea lanturilor pacatelor - asemenea oameni apar la sfarsit inaintea fetei Domnului, fiind prin harul Sau mai albi

decat zapada. *"Veniti sa ne judecam, zice Domnul. De vor fi pacatele voastre cum este purpura, ca zapada le voi albi."* (Isaia 1:18)

"Astfel de oameni au fost vazuti odata de sfantul prooroc Ioan Teologul *imbracati in vestminte albe* (adica, in vestminte ale dreptatii) si *avand in mana ramuri de finic* (ca semn al biruintei), cantandu-i Domnului o cantare minunata: *Aliluia*. Si nimeni nu putea imita frumusetea cantarii lor. Un Inger al Domnului a spus despre ei: *"Acestia sunt cei ce vin din stramtorarea cea mare si si-au spalat vestmintele lor si le-au facut albe in sangele Mielului."* (Apocalipsa 7:9-14). Au fost spalate cu suferintele lor si au fost facute albe, prin impartasirea cu Tainele preacurate si datatoare de viata, ale Trupului si Sangelui Mielului celui prea-curat si fara de pata - Hristos - Care a fost jertfit mai inainte de toti vecii, din propria Sa voie, spre mantuirea lumii, si Care este jertfit si impartit pana in ziua de azi, si nu se sfarseste niciodata (in Taina Impartasaniei). Prin Sfintele Taine ni se da mantuirea vesnica si nebiruita ca o incredintare spre viata vesnica, ca un raspuns bun la infricosatoarea Sa Judecata si ca un inlocuitor de pret dincolo de intelegerea noastra, pentru acel rod al Pomului Vietii de care ar fi vrut sa o lipseasca potrivnicul omenirii, Lucifer, cel cazut din ceruri. Desi vrajmasul si diavolul a amagit-o pe Eva, si Adam a cazut impreuna cu ea, totusi Domnul nu numai ca le-a dat un Mantuitor in rodul samantei femeii, Care a calcat cu moartea pe moarte, dar ne-a si dat tuturor in femeie, Pururea Fecioara Maria, Maica lui Dumnezeu, care zdrobeste capul sarpelui in ea si in toata omenirea, o pururea mijlocitoare catre Fiul ei si Dumnezeu nostru, precum si o rugatoare nebiruita si neincetata chiar si pentru cei mai deznajduiti pacatosi. De aceea Maica Domnului este numita „Rana a Diavolilor”, caci nu este cu putinta pentru un diavol sa distruga un om, atata vreme cat omul insusi a cerut ajutorul Maicii Domnului.

HARUL ESTE LUMINA

"Si trebuie sa explic mai departe, Inaltimea ta, deosebirea intre lucrarile Sfantului Duh, Care salasluiește in chip tainic in inimile celor cred in Domnul Dumnezeu si Mantuitorul nostru Iisus Hristos, si lucrarile intunecimii pacatului, care la propunerea si indemnul diavolului, se faptuiesc pradalnic in noi. Sfantul Duh ne aminteste cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos si intotdeauna lucreaza biruitor cu El, bucurandu-ne inimile si calauzindu-ne pasii pe calea pacii, in timp ce duhul mincinos, diavolesc, lucreaza in felul opus Domnului, iar lucrarile sale in noi sunt razvratite, incapatanate si pline de pofta carniei, pofta ochilor si mandria vietii."

"Si oricine traieste si crede in Mine nu va muri in veac." (Ioan 11:26). Cel ce are harul Sfantului Duh ca rasplata a dreptei credinte in Iisus Hristos, chiar daca, din pricina slabiciunii omenesti, sufletul sau ar muri pentru vreun pacat sau altul, totusi nu va muri pentru totdeauna, ci va fi ridicat prin harul Domnului nostru Iisus Hristos *"Care ia pacatul lumii"* (Ioan 1:29), si daruieste

fara de plata *har peste har*. Despre acest har, care s-a aratat intregii lumi si omenirii intru Dumnezeu-omul, se spune in Evanghelie: "*Intru El era viata si viata era lumina oamenilor.*" (Ioan 1:4); si mai apoi: "*Si lumina lumineaza in intuneric; si intunericul nu a cuprins-o niciodata.*" (Ioan 1:5). Aceasta inseamna ca harul Sfantului Duh, care ne este dat la botez in numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh, in pofida caderii omului in pacat, in pofida intunericului care ne inconjura sufletul, nu inceteaza sa lumineze in inimile noastre cu lumina dumnezeiasca (care a existat din vremuri stravechi) a meritelor de nepretuit ale lui Hristos. In cazul lipsei de pocainta a pacatosului, aceasta lumina a lui Hristos striga catre Tatal: "Avva, Parinte! Nu fii separat de aceasta lipsa de pocainta pana la sfarsit (al vietii sale)." Apoi, la trecerea pacatosilor pe calea pocaintei, sterge pe deplin toate urmele pacatului din trecut si il imbraca, inca o data, pe fostul pacatos, intr-un vestmant al nestrucaciunii, tesut din harul Sfantului Duh. Dobandirea acestuia este scopul vietii crestine, ceea ce v-am explicat, iubitorule de Dumnezeu.

"Va voi spune altceva, pentru a putea intelege mai limpede ce inseamna harul lui Dumnezeu, cum poate fi recunoscut si cum lucrarile sale se manifesta, in mod deosebit, in cei ce sunt luminati de acesta. Harul Sfantului Duh este lumina care il lumineaza pe om. Intreaga Sfanta Scriptura vorbeste despre aceasta. Astfel, sfantul nostru parinte David a spus: "*Facile picioarelor mele este legea Ta și lumina cararilor mele.*" (Psalmul 118:105), si "*De n-ar fi fost legea Ta gandirea mea, atunci as fi pierit intru necazul meu.*" (Psalmi 118:92). Cu alte cuvinte, harul Duhului Sfant care este exprimat in Lege, in cuvintele poruncilor Domnului, este facia si lumina mea. Daca acest har al Sfantului Duh (pe care incerc sa il dobandesc cu atata grija si ravna, incat cuget la dreptele Tale judecati de sapte ori pe zi) nu m-ar fi luminat in mijlocul intunericului grijilor, care sunt de nedespartit de chemarea inalta a rangului meu imparatesc, de unde as putea primi o scanteie de lumina care sa-mi lumineze drumul pe cararea vietii, ce este intunecata de reaua vointa a vrajmasilor mei?"

"De fapt, Dumnezeu a dovedit deseori, in fata multor martori, in ce fel harul Sfantului Duh lucreaza in oamenii pe care El i-a sfintit si luminat cu marile Sale insuflari. Amintiti-va de Moisi dupa convorbirea sa cu Dumnezeu din muntele Sinai. El stralucea atat de tare, cu o lumina atat de grozava, incat oamenii nu se puteau uita la el. Chiar a fost nevoit sa poarte un voal cand a aparut in public. Amintiti-va Schimbarea la Fata a Domnului, in Muntele Tabor. O lumina mare L-a inconjurat "*si vestmintele Lui s-au facut stralucitoare, albe foarte, ca zapada*" (Marcu 9:3), iar ucenicii Sai au cazut cu fata la pamant de frica. Iar cand Moisi si Ilie I s-au alaturat in acea lumina, un nor i-a umbrit pentru a ascunde stralucirea luminii harului dumnezeiesc, care orbise ochii ucenicilor. Astfel se infatiseaza harul Prea-Sfantului Duh al lui Dumnezeu, intr-o lumina nestrucacioasa, tuturor celor care le dezvaluie Dumnezeu lucrarea sa."

Tradus de Manuela Dascalu si Mircea Narcis